

Μετὰ ὠρῶν τινῶν ὕπνον, ὃν ἐκοιμήθη ἐνδεδυμένος καὶ φέρων τὰ ὑποδήματά του ἐξηγέρθη ἄμα τῇ αὐγῇ, κατῆλθεν ὅπως στερεώσῃ καλῶς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύραν, ἀκολούθως περιεποιήθη τὸν ἵππον του, ὃν ἐπότισε δύω βαυκάλεις παλαιοῦ βουργουνδικοῦ οἴνου, ἀναμίξας αὐτὸν ἐντὸς τῆς φορβῆς του, ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἔφαγεν ὁ ἴδιος ὀλίγον ζωμὸν μετὰ οἴνου, ἐπλήρωσεν ἐπιμελῶς τὴν κραιβίναν του καὶ ἐνήδρευσε παρὰ τὸ παράθυρον.

Ὁ Βόθουελ οὗτος ἦτο λαμπρὸς κυνηγὸς, βέβαιος περὶ τῆς βολῆς του καὶ συνειθισμένος εἰς τὸ κυνήγιον τῶν ἀγρίων ταύρων εἰς τὰ δάση τῆς Σκωτίας. Ἦτο πλέον προκεχωρημένη ἡ ἡμέρα ὅτε ὁ Μούρρεϋ ἐφάνη εἰς τὴν ὁδὸν συνοδευόμενος ὑπὸ λαμπρᾶς ἀκλουθίας. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐχαίρετα τὸ πλῆθος διὰ χαρισσῶν χειρονομιῶν ἠκούσθη πυροβολισμὸς καὶ κατέπεσε πληγεὶς ὑπὸ σφαίρας, ἣτις ἀφοῦ διῆλθε τοῦ σώματός του ἐφόνευσε καὶ τὸν ἵππον τοῦ πρὸς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ εὐρισκομένου.

Ὁ Βόθουελ, βέβαιος ὅτι ἡ βολὴ του ἐπέτυχεν, ἐρόφθη εἰς τὸν σταῦλον, ἵππευσε καὶ ἔφυγε διὰ τῆς θύρας τοῦ κήπου. « Μετὰ τὴν πρώτην ταραχὴν τῆς ἐκπλήξεως, λέγει ὁ κ. Δαργκῶ, οἱ φύλακες τοῦ ἀντιβασιλέως ἐρόφθησαν κατὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ θύρας· ἀλλὰ, ἔνεκα τῶν προσυλάξεων τοῦ Βόθουελ, ἀπώλεσαν λεπτὰ τινα πειρώμενοι νὰ τὴν βιάσωσι. Μετ' ὀλίγον ἡ μηχανὴ τοῦς ἔφερεν ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ δολοφάνου, ὅστις ἔφρευεν ὡς νέφος ἀνθρώπων. Ἐννοήσας ὅτι τὸν ἠκολούθουν παρὰ πύδας ἐπέσπευδε τὸν δρόμον του ὑπὸ τὸν ἦχον τῶν καλπασμάτων τῶν ἐχθρῶν του. Ἐγνώριζεν ὅτι μεγάλη τις τάχος διέκοπτε τὴν ὁδόν, ἣν ἐξελέξατο, καὶ ὅτι ἡ σωτηρία του ἐξηρτάτο ἐξ ἐνὸς μόνοῦ ἄλματος τοῦ ἵππου του. Τὸ εὐγενὲς ζῶον, ἀσθμαίνον καὶ ἀρριζον ἐφαίνετο μειῶσαν τὴν ταχύτητά του· ὁ Βόθουελ εἶχε θράσει τὴν μάστιγάν του τίπτων καὶ καθαιμάξει τοὺς πτενιστῆρας κεντῶν αὐτό. Ἦκουεν ὀπίσθεν αὐτοῦ τὴν ταχεῖαν καὶ ἠχηρὰν πτῆσιν τῶν ἵππων, οὗς ὑπεξέλαβεν ὁ ζῆλος τοῦ νὰ τὸν καταφθάσῃ. Τί ποιητέον; πῶς ν' ἀναλωπυρώσῃ τὴν ζέσιν τοῦ ἵππου του; ἔσυρε τὸ ἐγγειρίδιον καὶ κεντῶν διὰ τῆς αἰχμῆς τὴν κοιλίαν τοῦ γενναίου ὑπόζυγιου του τὸ ἠνάγκασε δι' ἐνὸς ἄλματος νὰ παρέλθῃ τὴν